

Παναγία η σκέπη του Γένους

«Χαίρε σκέπη του κόσμου, πλατυτέρα νεφέλης».

Ο Ιερός υμνογράφος προεικονίζει τη Θεοτόκο στην έξοδο του Ισραηλιτικού λαού στην Ερυθρά Θάλασσα, να φωτίζει τους Ισραηλίτες να διέλθουν την Ερυθρά Θάλασσα με ασφάλεια και να τους καλύπτει σαν νεφέλη διά να μην γίνουν αντιληπτοί από τους εχθρούς. Αυτή την προστασία η υπεραγία Θεοτόκος την παρείχεν και στο ημέτερο Γένος «ως προς νέον περιούσιον Ισραήλ» κατά τη μακραίωνη ιστορική του πορεία, «Κηδομένη αυτού».

Η αληθινή αγάπη, η μεγάλη τιμή, η λατρεία, η οικειότητα του Έλληνα με την Αειπάρθενο δεν είναι εύκολο να περιγραφεί. Γιατί ο Έλληνας όταν αγαπά και σκέφτεται με την καρδιά και όχι με το νου όπως συνηθίζει να κάνει ο καθολικός. Τιμούν και σέβονται την Παναγία και όσοι δεν είναι θερμοί στην πίστη. Η Θεοτόκος είναι το πανανθρώπινο πρόσωπο, η υπερτάτη άνοδος του ανθρώπου προς τον Θεόν.

Γι' αυτό «άξιον εστίν ως αληθώς» η Θεοτόκος να μακαρίζεται. Αυτή η αποκάλυψη δόθηκε από τον Αρχάγγελον Γαβριήλ σε αγιορείτη μοναχό. Στο σημείο αυτό ας ακούσουμε τον Άγιο Κοσμά τον Αιτωλό: «Να έχετε ευλάβεια εις όλους τους Αγίους της Εκκλησίας μας, ναι, μα περισσότερο να έχετε χίλιες φορές εις τη Δέσποινά μας, την Θεοτόκο Μαρία, διότι όλοι οι Άγιοι είναι δούλοι του Χριστού, αλλά η Δέσποινα μας η Θεοτόκος

Του Αρχιμανδρίτη Χαρίτωνα Εγκλειστριώτη

είναι κυρά και βασίλισσα του Ουρανού και της γης και πάσης νοητής και αισθητής κτίσεως, να παρακαλεί διά τας αμαρτίας μας. Επήρε τη Θεοτόκο και την έκανε βασίλισσα και ετίμησε το Γένος μας. Διά τούτο πρέπει και ημείς, αδελφοί μου, να τιμώμεν την Δέσποινα μας Θεοτόκον με νηστείες, προσευχές και ελεημοσύνες και με καλά έργα».

Ανατρέχοντας στις δέλτους της Ελληνικής Ιστορίας βλέπουμε τη Θεοτόκο στενά συνδεδεμένη με το Ελληνικό Γένος. Είναι «η υπέρμαχος στρατηγός» που περιπολεύει τα τείχη της βασιλεύουσας να συμπολεμεί και να ενισχύει τους υπερασπιστές της. Πριν από κάθε πολεμική εκστρατεία σ' αυτή προσεύχονται και Αυτή χαρίζει τη νίκη.

Για τους Έλληνες είναι η Μάνα η προστάτιδα των αιώνων. Πολέμησε με το σκλαβωμένο Γένος, έκλαψε μαζί του, πικρότερα απ' όλους μας. Σε κάθε δύσκολη ώρα και περίσταση, στάθηκε η «φοβερή προστασία» η ελπίδα και το στήριγμα και «της σωτηρίας τείχος ακράδαντον».

Σαν ήλθε η ώρα να λυγίσουμε, όταν οι τελευταίοι στρατιώτες μας πέσανε με σπασμένα τα σπαθιά στο χέρι, όταν ο τελευταίος αυτοκράτορας του Βυζαντίου εκείτετο κατά γης από τα βάρβαρα στίφη του επίβουλου εχθρού, σ' αυτή εξήτησε το έθνος παρηγοριά. Γενεές γενεών σκλα-

βωμένων ραγιάδων ύψωσαν ικέσιαν δέηση για λύτρωση και προστασία. Απ' αυτήν περίμεναν την ανάσταση του Γένους, και ήτο η «Γαγοεπήκοος» που εισήκουσε τη φωνή των ικετών της και έτρεξε «ταχέως προστατεύουσα».

Αυτήν προτίμησε το Γένος για προστατίδα του και όχι άλλον άγιο. Γνώρισε καλύτερα την προστασία της. Σαν έκφραση ευγνωμοσύνης το Ελληνικό έθνος για την προστασία της Παναγίας σ' αυτό, από το 1952 εορτάζει την 28η Οκτωβρίου ως την ημέρα της Αγίας Σκέπης. Η ένδοξη εποποιία του 1940 είναι ένα από τα μεγάλα θαύματα στην Ιστορία της φυλής μας. Σ' αυτή την εποποιία συνεργάστηκε η θεική χάρη διά των πρεσβειών της Υπερμάχου Στρατηγού, με την ανθρώπινη προσπάθεια.

Πάνω από τους τάφους των ηρώων, εσήμαναν δοξαστικές καμπάνες για να ευχαριστήσουν «Εκείνη», για να της αποδοθούν και πάλι «τα νικητήρια», στην «Ελευθερώτρια», στο «αμυντήριο των αοράτων εχθρών».

Στα κρίσιμα χρόνια του τελευταίου πολέμου οι Έλληνες εμπιστεύθηκαν στα χέρια της Θεοτόκου τον αγώνα τους. Ζήτησαν διακαώς την προστασία της, για να υπερασπισθούν τα δικά τους. Τόση ήταν η πίστη τους που την έβλεπαν να τους εμψυχώνει, να τους σκεπάζει από κάθε επιβολή των εχθρών πάνω στα χιονισμένα βουνά της Αλβανίας. Γίνεται η Αγία Σκέπη των Ελλήνων. Χάρη σ' αυτή την

πίστη που θερμαίνει τις ψυχές τους, οι Έλληνες μαχητές περιφρονούν τη λογική των αριθμών και αντιστέκονται στις δυνάμεις του εχθρού, με ηρωισμό που κινεί το παγκόσμιο σεβασμό. Αυτό το θαύμα θα εμπνεύσει και το μεγάλο νεοέλληνα λυρικό ποιητή Άγγελο Σικελιανό να γράψει το ποίημα «Δεκαπενταύγουστο του 1940»:

*«Ω εσύ των ουρανών η πλατυτέρα,
που αγάλιασες τα έθνη και τους λαούς,
των λαών και των εθνών η θεία Μητέρα
π' όλους ξεχείλισες τους ναούς...»*

Την ίδια πίστη είχαν και οι Κύπριοι πατριώτες όταν αγωνίζονταν για την Ελευθερία. Στα μοναστήρια με τ' όνομά της κατάφευγαν, για να ανανεώσουν τις δυνάμεις τους ενάντια στον αποικιοκράτη Άγγλο. Πολλές είναι οι περιπτώσεις που η Υπεραγία Θεοτόκος έπεμψε χείρα βοήθειας σε καταδιωγμένους αγωνιστές της ΕΟΚΑ και στον ίδιο τον αρχηγό της (Σπ. Παπαγεωργίου Κυπριακή Θύελλα, σελ. 513).

Απειράριθμα είναι τα θαύματα και απειράριθμες οι σωτήριες επεμβάσεις της Παναγίας που εάν καταγραφούν θα χρειαστεί πολύ χαρτί και μελάνι. Γι' αυτό οι Χριστιανοί όπου κι αν βρίσκονται τιμούν την Υπεραγία Θεοτόκο με ιερή κατανύξη.

Για την Κύπρο ήταν «ο ακοίμητος φύλαξ» και τώρα που η Κύπρος ανεβαίνει την οδό του μαρτυρίου να την ικετεύσουμε, όπως το Γολγοθά διαδεχθεί η Ανάσταση της Κύπρου διά των θερμών πρεσβειών της. Γένοιτο.